

Марта Малець

Національний університет «Львівська політехніка»,
Інститут права, психології та інноваційної освіти,
асистент кафедри адміністративного та інформаційного права
martamalets90@gmail.com

ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ ІННОВАЦІЙ ТА ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ

<http://doi.org/10.23939/law2020.28.198>

© Малець М., 2020

У статті досліджується правова політика у сфері інновацій та інтелектуальної власності. Обґрунтовано необхідність інноваційного розвитку України як одного з головних чинників соціально-економічного розвитку. Проаналізовано підходи до визначення сутності категорії «інноваційна діяльність» та визначено проблеми правового регулювання інноваційної діяльності у контексті з інтелектуальною діяльністю за забезпечення інноваційного розвитку держави та її регіонів. Уточнено сутність правової політики щодо активізації та розвитку інноваційної складової національної економіки. Проаналізовано зміст основних нормативних документів щодо здійснення інноваційної діяльності на предмет наявності правових мотиваційних інструментів активізації. Систематизовано основні мотиваційні інструменти, що можуть бути використаними для підвищення ефективності чинного законодавства. Підкреслюється, що підвищення правової культури щодо прав інтелектуальної власності, захисту прав інтелектуальної власності може забезпечуватися саме у процесі інноваційної діяльності. Окреслено напрями правової політики, направленої на активізацію інноваційного розвитку через розвиток охорони та захисту інтелектуальної власності як складової інноваційної діяльності.

Наголошено, що інноваційна політика виступає складовою соціально-економічної та правової політики, спрямована на стимулювання інтелектуальної діяльності, створює передумови для ефективного розвитку інноваційної системи держави. Право є інструментом регулювання суспільних, зокрема економічних відносин. Ефективність права в регулюванні економічних відносин залежить і від того, наскільки повно воно відображає економічні потреби суспільства.

Вказано на те, що правова політика у сфері інновацій покликана поєднувати публічно-правові та приватноправові інтереси може бути виражена в таких формах: правотворча політика; політика реалізації права; політика інтерпретації права; політика правової освіти; правоохоронна та правозахисна політика. Натомість, правотворча політика у сфері інновацій – це науково обґрунтована, послідовна та системна діяльність органів державної влади, органів місцевого самоврядування, інститутів громадянського суспільства щодо створення необхідних правових умов для ефективної інноваційної діяльності шляхом розробки і прийняття нормативної бази у галузі інноваційного розвитку. Водночас, політика реалізації права у сфері інновацій становить науково обґрунтовану, послідовну та системну діяльність органів державної влади та місцевого самоврядуван-

ня, недержавних структур зі створення правової інфраструктури з метою реалізації інтелектуальних прав.

Ключові слова: правова політика, інновація, інноваційна діяльність, інтелектуальна власність, інноваційний розвиток, правове регулювання.

Постановка проблеми. В умовах європейської інтеграції та інформаційного суспільства, що формується увагу вчених, які представляють різні галузі наукового знання, приділяється інноваціям як матеріалізованим результатам інтелектуальної діяльності. Під інноваційною діяльністю розуміється сукупність взаємопов'язаних дій зі створення, освоєння та поширення інновацій, яка складається з низки послідовних стадій, регулюється різними нормами права: цивільного, адміністративного, фінансового, податкового, трудового та інших галузей національної системи права. Виходячи з цього, інноваційна діяльність становить міжгалузевий комплексний інститут.

Аналіз дослідження проблеми. Загальні та окремі питання правової політики у сфері інновацій та інтелектуальної власності розглядали в працях вчені: В. Б. Авер'янов, В. М. Бевзенко, А. Л. Борко, М. Г. Вербенський, К. Ф. Гуценко, І. В. Зозуля, Н. В. Камінська, Т. О. Коломоєць, В. К. Колпаков, А. Т. Комзюк, К. Б. Левченко, В. Я. Малиновський, Р. С. Мельник, О. І. Миколенко, І. І. Сидорук, В. Л. Синчук, О. Ю. Синявська, О. Л. Соколенко, С. Г. Стеценко, Ю. С. Шемшученко та ін. Ці вчені зробили значний вклад у розвиток проблем правового регулювання у контексті адміністративного права. Але в умовах адаптації національного законодавства до вимог Європейського Союзу низку питань зазначеної теми залишаються дискусійними.

Мета статті – дослідження правової політики у сфері інновацій та інтелектуальної власності.

Виклад основного матеріалу. Ефективна інноваційна діяльність є одним з пріоритетних напрямів розвитку держави. Це твердження підтверджують прийняті програмні документи щодо розвитку інноваційного середовища в країні. Правова політика в сфері інновацій – це складова державної науково-технічної та промислової політики, метою якої є формування економічних умов для виведення на ринок конкурентоспроможної інноваційної продукції.

Інноваційна політика виступає складовою соціально-економічної та правової політики, спрямована на стимулювання інтелектуальної діяльності, створює передумови для ефективного розвитку інноваційної системи держави. Право є інструментом регулювання суспільних, зокрема економічних відносин. Ефективність права в регулюванні економічних відносин залежить і від того, наскільки повно воно відображає економічні потреби суспільства.

Державна інноваційна політика значною мірою складається з різноманітних планів, стратегій і програм. Це положення пояснюється тим, що правове регулювання інноваційної діяльності ґрунтується на моделюванні майбутніх суспільних відносин, ніж закріплює вже сформовані відносини. Зазначена особливість цього виду правовідносин визначає більш тісний зв'язок правового регулювання та правової політики саме у сфері інтелектуальної діяльності та інновацій.

У літературі, під правовою політикою в сфері інновацій розуміють науково обґрунтовану, послідовну, системну діяльність державних і недержавних структур, спрямовану на визначення тактики та стратегії правотворчості у сфері інновацій, створення соціально-правової інфраструктури реалізації інтелектуальних прав громадян і організацій, формування у наукових і юридичних кадрів спеціальних правових компетенцій, що відповідають запитам інноваційного розвитку.

Правова політика у сфері інновацій покликана поєднувати публічно-правові та приватноправові інтереси може бути виражена в таких формах: правотворча політика; політика реалізації права; політика інтерпретації права; політика правової освіти; правоохоронна та правозахисна політика.

Правотворча політика у сфері інновацій – це науково обґрунтована, послідовна та системна діяльність органів державної влади, органів місцевого самоврядування, інститутів громадянського

суспільства щодо створення необхідних правових умов для ефективної інноваційної діяльності шляхом розробки і прийняття нормативної бази у галузі інноваційного розвитку.

Політика реалізації права у сфері інновацій становить науково обґрунтовану, послідовну та системну діяльність органів державної влади та місцевого самоврядування, недержавних структур зі створення правової інфраструктури з метою реалізації інтелектуальних прав.

Водночас, політика інтерпретації права у сфері інновацій становить науково обґрунтовану, послідовну, системну діяльність органів державної влади та місцевого самоврядування, недержавних структур щодо тлумачення чинного законодавства в сфері інновацій та охорони й захисту об'єктів інтелектуальної власності.

Окрім того, політика правової освіти у сфері інновацій становить науково обґрунтовану, послідовну, системну діяльність органів державної влади та місцевого самоврядування, недержавних структур щодо створення умов для підвищення якісного складу наукових і науково-педагогічних працівників, стимулювання припливу молоді в науку.

Правоохоронна політика в сфері інновацій спрямована на створення єдиного правового поля з охорони прав і законних інтересів суб'єктів інтелектуальної та інноваційної діяльності здійснюється завдяки впорядкованим діям уповноважених органів з виявлення або розслідування правопорушень, відновлення порушених прав, захисту правопорядку, наглядом за додержанням законності, активною і цілеспрямованою взаємодією [1, с. 150].

Під правозахисною політикою розуміють науково обґрунтовану, послідовну та комплексну діяльність державних і недержавних структур щодо оптимізації захисту прав людини, вдосконалення засобів і способів захисту, формування повноцінної правозахисної системи.

Сьогодні загальноновизначеними є два базові підходи до визначення поняття інновація. У широкому сенсі під інновацією розуміється результат творчої діяльності, застосування якого призводить до істотних змін у функціонуванні системи.

У вузькому сенсі інновація – це нове рішення технічного завдання, здійснене в практичній діяльності. Ознаками інновацій виступають: новизна, сукупність властивостей, що свідчать про кардинальні зміни об'єкта, в наслідок яких задовольняється нова потреба або задовольняється по-новому існуюча потреба, знижуються витрати тощо; спрямованість на конкретне перетворення, мається на увазі не різноманітні не зв'язані нововведення, що виникають миттєво під впливом подій, а тільки ті, які мають на меті конкретне перетворення; зв'язок з інтелектуальною діяльністю, тобто інновації є результатом науково-дослідної або іншої інтелектуальної діяльності; виробнича застосовність, можливість і здатність застосування інновації і отримання на її основі нового або вдосконалення продукту; комерційна реалізація, тобто задоволення споживчого попиту, наявного на ринку, інакше кажучи, важливою ознакою інновацій є можливість комерціалізації інноваційного продукту, його залучення в економічний обіг метою отримання прибутку; отримання економічної вигоди або створення умов для її отримання; ефективність, спрямованість на вдосконалення процесу виробництва.

У контексті закону «Про інноваційну діяльність» інновації – це новостворені (застосовані) і (або) вдосконалені конкурентоздатні технології, продукція або послуги, а також організаційно-технічні рішення виробничого, адміністративного, комерційного або іншого характеру, що істотно поліпшують структуру та якість виробництва і (або) соціальної сфери [2]. Інновацію треба розглядати у вигляді родового поняття, що об'єднує охоронювані результати інтелектуальної діяльності, які виникають в результаті створення нововведень, нових технічних рішень, коли вони виражені в об'єктивній формі і можуть задовольняти суспільні потреби.

Під інновацією треба розуміти результат інтелектуальної праці, що одержав втілення у вигляді нового або вдосконаленого продукту (товару, робіт, послуг), технічного процесу, який володіє комерційним потенціалом.

С. Г. Гордієнко і О. В. Соснін розглядаючи сутність, зміст, практика інноваційної діяльності та захисту інтелектуальної власності в Україні зазначають, що інноваційна діяльність є підставою створення нового знання та інтелектуальних продуктів, визнаних на державному, регіональному та світовому рівнях, на які поширюється право власності [3, с. 245].

Інноваційною діяльністю є виконання робіт і (або) надання послуг, спрямованих на створення і організацію виробництва принципово нової або з новими споживчими властивостями продукції (товарів, робіт, послуг), з одного боку. З іншого боку, інноваційна діяльність – це створення нових або модернізація існуючих способів (технологій) виробництва продукції, її поширення та використання.

У сучасних джерелах виділяють такі основні юридично значимі ознаки інновацій: є результат наукової творчості, як правило, існуючого у вигляді об'єкта інтелектуальної власності; виступає у вигляді продукту, технології, послуги, інших матеріальних форм, здатних до відтворення; призначена для задоволення потреб суспільства. Водночас інноваційна діяльність вимагає осмислення основних понять і законів економіки.

Характерною особливістю розвитку наукового знання є створення своєрідного поля перетину, активної взаємодії і взаємопроникнення різних наук, теоретичних концепцій і методів пізнання, що збагачує їх і приносить виключно плідні результати.

Легітимне визначення того, яку діяльність треба вважати інноваційною, подано в законі «Про інноваційну діяльність». У літературі класифікують інновації за різними підставами, виділяючи різноманітні види інновацій. Продуктовими інноваціями виступає новий або істотно поліпшений продукт. Процесними інноваціями є впровадження технологічно нових процесів виробництва або їх вдосконалення. Маркетингові інновації – це впровадження нового методу маркетингу. Організаційні інновації – це впровадження нових організаційних методів.

За рівнем новизни виділяють такі види інновацій: базисні інновації і поліпшуючі інновації. Базисні інновації є нововведення, засновані на докорінній зміні, на фундаментальних науково-технічних результатах, спрямовані на впровадження принципово нових технологій. Поліпшуючі інновації виражаються у створенні нових матеріалів і машин, вони спрямовані на поліпшення параметрів продукції, що випускається, послуг, що надаються, технологій, що використовуються.

О. В. Захарова та І. С. Барбанова під інноваційною діяльністю розуміє сукупність скоординованих дій, робіт і послуг зі створення і практичного використання нової або удосконаленої продукції або нового або вдосконаленого процесу [4, с. 56].

Інноваційна діяльність складається з таких стадій технологічної реалізації: розробка фундаментального наукового знання; створення прикладного наукового знання; застосування отриманого наукового знання для створення зразка результату інноваційної діяльності; закріплення прав на результат інтелектуальної власності; впровадження результату інноваційної діяльності у виробництво; комерціалізація результату інноваційної діяльності та отримання прибутку.

Правова політика в сфері інновацій має бути націлена та всіляко сприяти створенню і впровадженню інновацій в державі, стимулювати інноваційну та інтелектуальну діяльність. Результатом такої інноваційної політики повинні виступати нові явища соціальної дійсності, такі як: технопарки, технополіси, бізнес-інкубатори, особливі економічні зони, територіально-галузеві виробничі кластери, інші об'єкти інноваційної інфраструктури.

Необхідно підкреслити, що технополіси набули досить широкого розповсюдження в розвинених країнах Європейського Союзу та в Японії, причому відбувається подальший поступальний розвиток. В Україні проголошено прагнення держави до всебічного розвитку інновацій, державну підтримку різних форм стимулювання творчої діяльності, мінімізація сировинної залежності. Стратегія розвитку сфери інноваційної діяльності на період до 2030 року визначає курс на інноваційний розвиток як пріоритетний напрям розвитку України [5].

Правова політика держави з метою всебічного розвитку інноваційної діяльності може включати низку стимулів, зокрема, фінансово-правові стимули: фіскальні пільги, пов'язані з податковим стимулюванням; спеціальний пільговий субсидіарний режим гарантії від несприятливої зміни законодавства про податки та збори; бюджетні асигнування; ефективний доступ до фінансових ресурсів; інвестиційний податковий кредит.

Дуже важливим моментом є необхідність створення сприятливих умов у державі для залучення інвестицій. Особлива роль тут належить інфраструктурі інновацій, передусім, венчурним інвестиційним фондам. Необхідно створити такі умови, за яких базові фундаментальні дослідження

проводилися не стільки за рахунок бюджетного фінансування, а в більшій мірі за рахунок приватних інвестицій, великих корпорацій, виробників і споживачів наукомісткої продукції. Для ефективної реалізації такого приватно-державного партнерства треба створювати спеціальні програми прямого співробітництва держави та приватного бізнесу.

Метою державної інноваційної політики має стати створення умов для сталого економічного зростання, виходу інноваційної продукції на внутрішній і зовнішній ринки за рахунок підвищення технологічного рівня та конкурентоспроможності виробництва.

Юридичними підставами правової політики в сфері інновацій виступають міжнародні та внутрішньодержавні нормативно-правові акти, що регламентують питання здійснення інноваційної діяльності та окремі правозастосовні акти.

В Україні правова основа інноваційної діяльності базується на законі «Про інноваційну діяльність». Але відсутній системний підхід щодо взаємного доповнення нормативно-правового регулювання у сфері інноваційної та інтелектуальної діяльності. На нашу думку, відсутні не просто будь-які нормативно-правові акти, немає системності підходу, розуміння сутності та структури предмета правового регулювання, всеосяжного охоплення організованих відносин. У зв'язку з цим, становлення правової політики України в сфері інновацій у контексті охорони та захисту інтелектуальної власності відбувається в умовах недостатньо сформованої нормативно-правової бази.

Законодавчий масив про інноваційну діяльність виглядає як самостійний правовий блок, практично не пов'язаний з уже існуючими і цілком усталеними в системі права інтелектуальної власності утвореннями. Курс на інноваційний розвиток України як важливий напрям правової політики держави закріплюється в Цілях сталого розвитку України на період до 2030 року як моделі розвитку держави [6].

Для досягнення зазначених цілей необхідно вдосконалення нормативно-правової бази, на її основі, створення ефективного механізму реалізації конституційно закріпленого права громадян на творчу діяльність.

Необхідно внести зміни та доповнення до цілої низки законодавчих актів з метою узгодження, розробити тезаурус в сфері інноваційної діяльності. Потрібно створити комплекс нормативно-правової бази, який враховував би всі правовідносини, що можуть потенційно виникнути за здійснення інноваційної діяльності.

Державна політика в інноваційній сфері заснована на державних стратегіях і програмах розвитку в різних галузях в рамках єдиної правової політики в сфері інновацій. Правова політика в сфері інновацій встановлює цілі та пріоритети суспільного розвитку, визначає сучасне становище питання, існуючі проблеми та подальші перспективи вдосконалення інноваційного потенціалу країни.

Потрібний комплексний, системний підхід до формування інноваційного середовища й інноваційної інфраструктури, до ефективного державного управління інноваційною системою як результат, широка інтеграція у світове конкурентне середовище. Для досягнення зазначених орієнтирів і реалізації заявлених завдань необхідне прийняття цілої низки, політичних і правових актів. Важливим є створення життєздатної системи органів державного та місцевого рівнів з певними завданнями та повноваженнями в інноваційній сфері.

Державна інноваційна політика повинна формуватися виходячи з цілей не тільки організації та розвитку, а й заохочення творців інноваційної продукції. Правову політику держави у сфері інновацій треба визначати як складову державної науково-технічної та промислової політики, як сукупність здійснюваних соціальних, економічних і інших заходів. Зазначені заходи повинні бути спрямовані на формування умов для всебічного розвитку виробництва конкурентоспроможної інноваційної продукції на базі передових досягнень науки та техніки.

Заходи повинні сприяти підвищенню частки такої продукції, так само як створення системи просування та реалізації інноваційної продукції та послуг на європейському економічному просторі, на світовому ринку. Правова політика в сфері інновацій України значною мірою за змістом складається з різноманітних проєктів, різного рівня планів і прогнозів перспективного розвитку.

Базові основи, що визначають цілі та пріоритети правової політики в сфері інновацій містяться в політико-правових документах – концепціях або стратегіях. Цілями та пріоритетами державної правової політики у сфері інновацій є всебічний розвиток інноваційної системи, формування механізму інноваційного розвитку регіонів, підвищення конкурентоспроможності суб'єктів інноваційної діяльності, зростання обсягів інноваційної продукції.

Слід враховувати нагальну потребу створення сприятливого клімату та підтримки учасникам інноваційної діяльності, науково-технічної творчості, розвиток освітніх програм, системи підвищення кваліфікації фахівців з інтелектуальної власності, освоєння практичних навичок ведення підприємницької й іншої господарської діяльності в інноваційній сфері.

Говорячи про державні стратегії та програми розвитку в рамках правової політики в інноваційній сфері, важливо зазначити, що формування ефективної національної інноваційної системи виступає одним із пріоритетних напрямів державної політики України.

Стратегії та програми розвитку у галузі інтелектуальної власності в інтересах технологічного ринку України визначають цілі та пріоритети державної політики у сфері інтелектуальної власності, встановлює довгострокові орієнтири розвитку національної системи інтелектуальної власності. Цілями зазначених стратегічних планів заявлені розробка комплексу правових, організаційно-економічних та інституційних механізмів у галузі інтелектуальної власності, розвиток промислового наукоємного виробництва, примноження науково-технічного потенціалу країни, створення та введення в цивільний обіг конкурентоспроможної інноваційної і високотехнологічної продукції, формування сприятливого економічного клімату, розвиток інноваційних підходів.

В їх основі містяться положення Стратегії розвитку сфери інноваційної діяльності на період до 2030 року, Цілей сталого розвитку України на період до 2030, рекомендацій Всесвітньої організації інтелектуальної власності щодо формування національних стратегій у галузі інтелектуальної власності та рекомендацій Парламентських слухань на тему «Побудова ефективної системи охорони інтелектуальної власності в Україні» [7].

Як зазначає О. П. Орлюк досліджуючи проблеми та завдання освіти з інтелектуальної власності у системі вищої освіти України, що державна програма розвитку освіти передбачає організацію підготовки нового покоління управлінських кадрів у сфері інтелектуальної власності в провідних міжнародних університетах і стажування фахівців у патентних відомствах країн Європейського Союзу [8, с. 150].

Пріоритетним напрям інноваційного розвитку є створення умов для формування здатності до творчого, критичного мислення, підприємливості, креативності, наявності навичок і вміння ефективно працювати в творчому середовищі. Важливо сформувати правову культуру в сфері інтелектуальної власності, здатність до ділового та професійного спілкування в сфері інноваційного розвитку. З розвитком науково-технічного прогресу суспільні відносини вступають в нову сферу, в Інтернет, який впливає на всі аспекти соціального життя. По суті, народжується новий вид цивілізаційних відносин, який трансформує звичний уклад: змінюється зміст праці, істотні перетворення відбуваються в культурі й освіті [9, с. 150].

До пріоритетних напрямів інноваційного розвитку відноситься: створення системи заохочень і гнучких регуляторів з метою вдосконалення механізму, що дозволяє здійснювати фінансову, організаційну та консультаційну підтримку ефективних результатів інноваційної діяльності на всіх стадіях життєвого циклу; активізація підтримки виходу на зовнішні ринки інноваційних високотехнологічних компаній; удосконалення нормативно-правової бази в сфері інноваційної діяльності; створення системи центрів колективного користування у сфері творчих індустрій, формування відкритої інформаційної системи моніторингу якості надання адміністративних послуг у галузі інтелектуальної власності та інновацій; розробка та реалізація програм розвитку регіональної інноваційної інфраструктури, впровадження нових технологій і формування територіальних структур.

Сучасний стан в інноваційній сфері характеризується збереженням застійних тенденцій і невинуватого адміністрування, з одного боку, з іншого, в останні роки країна втратила лідируючі позиції в інтелектуальній сфері, що дозволяє зробити висновок про низьку ефективність національної системи в

сфері інновацій та назрілу необхідність в реформуванні. Особливостями завтрашньої системи державного управління повинні стати самостійність і відповідальність, динамічний рух вперед, проходження загальної ідеології європейської інтеграції країни, ефективне використання ресурсів, неординарні рішення, підтримка ініціативи та інновацій, змінюваність кадрів, компетентність.

Висновки. Державні стратегії та програми розвитку інновацій повинні ґрунтуватися на перспективній правовій політиці в цій галузі, визначати цілі і пріоритети розвитку, стимулювати розвиток і впровадження інноваційних технологій. З метою дослідження юридичних аспектів інноваційних явищ і процесів, в літературі пропонується виробити відповідний категоріальний апарат. Заявлена потреба в чіткому визначенні таких понять: інноваційні явища, інноваційна діяльність та низки інших. Інноваційні явища треба розуміти як кінцевий результат успішного впровадження нових елементів, змін форми якоїсь системи з метою підвищення її ефективності та оптимального вирішення нагальних соціально значущих завдань. Інноваційна діяльність є істотне нововведення, докорінна модернізацію певних галузей життєдіяльності суспільства, спрямованих на підвищення дієвості та значне збільшення цінності управлінських систем.

Під правовою політикою в сфері інновацій пропонується розуміти науково обґрунтовану, послідовну, системну та злагоджену роботу державних структур і інститутів громадянського суспільства, спрямовану на формування правових передумов для ефективної інноваційної діяльності шляхом прийняття відповідних нормативно-правових актів, вибудовування дієвого механізму правозастосування в галузі охорони і захисту інтелектуальної власності, підготовки кваліфікованих кадрів для роботи в інноваційній сфері.

Правова політика в сфері інновацій має бути націлена на правове забезпечення всебічного інноваційного розвитку країни в рамках єдиної стратегії та тактики, що включає закони, стратегічні плани та концепції розвитку. Це пояснюється тим, що правове регулювання інноваційної діяльності ґрунтується на моделюванні майбутніх суспільних відносин і направлено на стимулювання інтелектуальної діяльності у всіх сферах життєдіяльності держави.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Ковалів М. В., Єсімов С. С., Лозинський Ю. Р. (2018) Правове регулювання правоохоронної діяльності: навчальний посібник Львів: ЛьвДУВС. 323 с.
2. Про інноваційну діяльність: Закон України від 04.07.2002 р. № 40-IV. Відомості Верховної Ради України. 2002. № 36. ст. 266.
3. Інформаційне суспільство в світі та Україні: проблеми становлення та закономірності розвитку: колективна монографія. (2017). Запоріжжя: ЗДІА. 282 с.
4. Захарова О. В., Барбанова І. С. (2019). Нормативне підґрунтя активізації інноваційного розвитку регіонів України. Економіка і організація управління. № 1 (33). С. 53–63.
5. Про схвалення Стратегії розвитку сфери інноваційної діяльності на період до 2030 року: Розпорядження Кабінету Міністрів України від 10.07.2019 р. № 526-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/526-2019-%D1%80>.
6. Про Цілі сталого розвитку України на період до 2030 року: Указ Президента України від 30.09.2019. р. № 722/2019. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/722/2019>.
7. Парламентські слухання на тему: «Побудова ефективної системи охорони інтелектуальної власності в Україні». Верховна Рада України. URL: <https://rada.gov.ua/news/Novyny/186120.html>.
8. Орлюк О. П. (2019). Освіта з інтелектуальної власності у системі вищої освіти України: проблеми та завдання. Теорія і практика інтелектуальної власності. № 6. С. 148–159.
9. Бортник Н., Єсімов С. (2019) Відносини в мережі Інтернет як об'єкт правового регулювання. Вісник Національного університету «Львівська політехніка». Юридичні науки. Випуск 6. № 22. С. 147–153.

REFERENCES

1. Kovaliv M. V., Yesimov S. S., Lozyns'kyu YU. R. (2018). Pravove rehulyuvannya pravookhoronnoyi diyal'nosti: navchal'nyy posibnyk L'viv: L'vDUVS. 323 s.
2. Pro innovatsiynu diyal'nist': Zakon Ukrayiny vid 04.07.2002 r. No. 40-IV. Vidomosti Verkhovnoyi Rady Ukrayiny. 2002. No. 36. St. 266.
3. Informatsiyne suspil'stvo v sviti ta Ukrayini: problemy stanovlennya ta zakonomirnosti rozvytku: kolektyvna monohrafiya (2017).. Zaporizhzhya: ZDIA. 282 s.
4. Zakharova O. V., Barbanova I. S. (2019). Normatyvne pidgruntya aktyvizatsiyi innovatsiynoho rozvytku rehioniv Ukrayiny. Ekonomika i orhanizatsiya upravlinnya. No. 1 (33). S. 53–63.
5. Pro skhvalennya Stratehiyi rozvytku sfery innovatsiynoyi diyal'nosti na period do 2030 roku: Rozporyadzhennya Kabinetu Ministriv Ukrayiny vid 10.07.2019 r. No. 526-r. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/526-2019-%D1>

%80. 6. Pro Tsili staloho rozvytku Ukrayiny na period do 2030 roku: Ukaz Prezidenta Ukrayiny vid 30.09.2019 r. No. 722/2019. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/722/2019>. 7. Parlament-s'ki slukhannya na temu: «Pobudova efektyvnoyi systemy okhorony intelektual'noyi vlasnosti v Ukrayini». Verkhovna rada Ukrayiny. URL: <https://rada.gov.ua/news/Novyny/186120.html>. 8. Orlyuk O. P. (2019). Osvita z intelektual'noyi vlasnosti u systemi vyshchoyi osvity Ukrayiny: problemy ta zavdannya. Teoriya i praktyka intelektual'noyi vlasnosti. No. 6. S. 148–159. 9. Bortnyk N., Yesimov S. (2019). Vidnosyny v merezhi Internet yak ob'yekt pravovoho rehulyuvannya. Visnyk Natsional'noho universytetu «L'vivs'ka politekhnika». Yurydychni nauky. Vypusk 6. No. 22. S. 147–153.

Дата надходження: 28.08.2020 р.

Martha Malets`

Assistant of the Department of
Administrative and Information Law Educational-Scientific
Institute of Law and Psychology
Lviv Polytechnic National University,
martamalets90@gmail.com
79008, Lviv, str. Knyazya Romana 1/3

FEATURES OF LEGAL POLICY IN THE FIELD OF INNOVATION AND INTELLECTUAL PROPERTY

The article explores the legal policy of innovation and intellectual property. The necessity of innovative development of Ukraine as one of the main factors of socio-economic development is substantiated. The approaches to defining the essence of the category of innovative activity are analyzed and the problems of legal regulation of innovative deliberation in the context of intellectual activity while ensuring the innovative development of the country and regions are identified. The essence of the legal policy concerning the activation and development of the innovative component of the national economy has been clarified. The content of the main normative documents on the implementation of innovative activity for the presence of legal motivational tools of activation is analyzed. The main motivational tools that can be used to improve the effectiveness of the current legislation are systematized. It is emphasized that the enhancement of the legal culture regarding intellectual property rights, protection of intellectual property rights can be ensured in the process of innovation. The directions of legal policy aimed at activation of innovative development through the development of protection and protection of intellectual property as a component of innovative activity are outlined.

It is emphasized that the innovation policy is a component of socio-economic and legal policy aimed at stimulating intellectual activity, creates preconditions for the effective development of the innovation system of the state. Law is an instrument of regulation of social, in particular economic relations. The effectiveness of law in regulating economic relations also depends on how fully it reflects the economic needs of society.

It is pointed out that the legal policy in the field of innovation is designed to combine public and private interests can be expressed in the following forms: law-making policy; policy of realization of the right; policy of interpretation of law; legal education policy; law enforcement and human rights policy. Instead, law-making policy in the field of innovation is a scientifically sound, consistent and systematic activity of public authorities, local governments, civil society institutions to create the necessary legal conditions for effective innovation through the development and adoption of regulations in the field of innovation development. At the same time, the policy of implementation of the law in the field of innovation is a scientifically sound, consistent and systematic activity of public authorities and local governments, non-governmental organizations to create a legal infrastructure for the implementation of intellectual property rights.

Key words: legal policy, innovation, innovative activity, intellectual property, innovative development, legal regulation.